

Ο Φασουλής καλαναρχεί
μονάχος του 'στην έξοχή.

'Η έξοχή!.. α! τί λαμπρόν!.. νυχθημερόν χασμάσθαι, τρώγειν, ούρειν, άποπατείν, χαζεύειν και κοιμάσθαι, μη όμλειν ούδέποτε διά μεταρροθμίσεις και μη αισθάνεσθαι παλμούς και τόσας συγκινήσεις. Μακράν ό τόσος συρφετός, ό κοπετός κι' ό θρηνος και ζής εκεί μονάχος σου και άφωνος ως κτήνος.

"Ω! τί ζωή μοναδική κι' άπόλαυσις γλυκεία!.. χωρίς σκοτούραις και καύμους τρώς ήσυχο ψωμί, ούτε σου στρήφει τάντερα του κόσμου ή κακία και ούτε σου χαλά ταύτιά του κόσμου ή τιμή. Δέν τρέχεις κίνδυνον να φάς ευζωνικό στηλιάρι κι' ούτε φοβάσαι χαστουκιάς άπ' τον Μπαίρακτάρη.

Παίζεις μονάχος σου χαρτιά και με τον νοϋ σου βάνεις ός πόσα θα έκέρδιζες αν έπαιζες 'στ' αλήθεια κι' έτσι δέν πέρνεις τίποτε, άλλ' όμως ούτε χάνεις και ούτε λύπη και χαρά δέν σου κινεί τα στήθεια. 'Η έξοχή!.. α!.. τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ώραιόν!.. ή θάλασσα, τα κύματα κι' οι βράχοι των όρέων!

Μόνος έδώ 'στην έξοχήν της ύψηλης Καστέλας τα ράκη σύρω της ζωής, το παρελθόν μου σύρω και βλέπων τάστρα τουρανού και τας χουσάς νεφέλας, τον δυστυχή μου έαυτόν ό άθλιος οικτείρω, που δίχως φρέσκο έξοχής δέν είμπορώ να κάνω όσαν να είμαι Κορωνιός και κάτι παραπάνω.

'Η έξοχή!.. α! τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ώραιόν!.. για κύτταξε με το πανί εκείνη την βαρκούλα... για κύτταξε τας κορυφάς άντίκου των όρέων... όποια ευχαρίστησις και πόση αναγοϋλα! Και δέν εύρίσκεται κανείς να με ξυλοφορτώση και άπ' αυτήν της έξοχής την θεάν να με σώση;

Βρε είμ' εγώ για έξοχή, εγώ το λάλον στόμα, που και τα ρούχα μου πουλώ για 'λίγησ ώρας λίμα... εγώ να χάσκω μόνος μου με τουρανού το χοΰμα, με της βαρκούλας το πανί και το παφλαΐον κύμα, ενϋ άκούεται βοή άγρίας καταιγίδος και κλυδωνίζεται σφοδρώς το σκάφος της πατρίδος.

Μὴν ἔγινα ρωμαντικός ἢ μήπως λαῦρος ἔρωσ
σὸν κάποιον γέρο Ναύαρχο κατάκαρδα μὲ σφάζῃ
καὶ κατοικῶ εἰς ἔρημον καὶ μακροσμένον μέρος,
χωρὶς γὰρ τὰ ἐγκόσμια καθόλου νὰ μὲ νοιάζῃ.
Καὶ εἶναι πρόπον εἰς αὐτὰ τὰ τωρινὰ μας χάλια
ἐγὼ νὰ θέλω ρεμβασμούς καὶ ἄλλα τέτοια σάλια;

Ὡ σὺ, θεέ μου, δύναμιν καὶ νέαν γλῶσσαν δός μου,
ν' ἀναμχθῶ εἰς τὴν βοήν παραφρονούντος κόσμου,
ν' ἀκούσω ἴλιγο νὰ ἴμιλοῦν διὰ περιφερείας,
διὰ τὸν λόρδον Ἄρτιγκτων καὶ τὸν Σαλισβουρίας,
περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ ἔθνους νὰ παρλάρω
καὶ μ' ὄλους κατακεφαλαίς νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω.

Βαρέθηκα νὰ ζῶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη Καστέλα,
σιχάθηκα τὰ κύματα, τῆς βάρκαις, τὰ βαπόρλια
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος μὴ μὲ κτυπήσῃ τρέλλα
ἀπ' τὸ πολὺ σεκλέτι μου κί' ἀπὸ τὴν στενοχώρια.
Ἄς ἔλθουν οἱ ρωμαντικοὶ νὰ γράφουν ἐδῶ πέρα,
ἐγὼ ποθῶ συζήτησιν καὶ Ἀθηνῶν ἀέρα.

Ἰδοῦ!.. ἐκεῖ ἔστο πέλαγος πετῶντα βλέπω γλάρον!..
Ἰδοῦ!.. μακρόθεν ἔρχονται συντάγματα κωνόπων!..
ἀκούονται τριγύρω μου ὄγκανισμοὶ γαϊδάρων,
μὰ κάποτε ἀκούονται κί' ὄγκανισμοὶ ἀνθρώπων.
Ἄλλὰ καὶ σμήνη γυναικῶν γελοῦν καὶ κακανίζουν,
ποῦ λὲς πῶς γαργαλίζονται ἢ πῶς τῆς γαργαλίζου.

Βλέπω κοντὰ ἔστη λάμπα μου πολύχρωμον ἀκρίδα
κί' ἀντίκρου μου τὴν Γαλλικὴν κυττάζω Ναυαρχίδα.
Τρῶνε καὶ πίνουν κύριοι μ' ἐλεύθεραις κυρταῖς
καὶ δός του πιά στριγγλίσματα, φωναῖς καὶ φασαρίαις
κί' ἐνῶ περιδρομιάζουνε σὲ πλούσιο τραπέζι,
ἢ μουσικὴ γὰρ ὄρεξι ἀδιάκοπα τοὺς παίζει!..

Ὁ ἔρωσ πάει κί' ἔρχεται μὲ τόξα εἰς τὸ χέρι,
χοροί, τσουμποῦσι, κάκανα, φαγεῖα, σαμπάνζαις, μπύραις...
Ἄχ! ὄλοι μοῦ τὸ εἶπανε καὶ ὁ καθένας ξέρει
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴ περνοῦν ἢ ζωντοχήραις.
Πιέτε λοιπὸν καὶ γίνετε ἀπ' τὸ κρασί στου πιά,
γιατὶ διαβαίνει ὁ καιρὸς καὶ δὲν γυρίζει πιά.

Κί' ἐγὼ τὸ ζῶον, ὁ σαχλός, τὸ ἔρπετόν, τὸ τέρας,
φιλοσοφῶ μὲ τοῦρανοῦ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας
καὶ τῆς ἀδόξου μου ζωῆς κατακυλῶ τὸ ρεῦμα
χωρὶς χορῶν τσακίσματα, χωρὶς κανένα γεῦμα,
ἐνῶ ροφοῦν τὸ αἷμα μου τῆς ἐξοχῆς ἢ σκνίπες
καὶ τρῶνε τὰ σηκίτια μου καὶ ἢ χαραῖς κί' ἢ λύπαις.

Ἡ ἐξοχή!.. ἂ! τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ποικίλον!
μακρὰν τὰ πάθη τῶν ἐχθρῶν κί' οἱ ἔπαινοι τῶν φίλων.
Μὰ πόσον ἀηδίασα τὸ θέαμα ἐκεῖνο!..
εἰς ποῖον μέρος τὸ λοιπὸν ὁ δυστυχῆς νὰ μείνω,
γὰρ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴν τόση σιχασιά;
νὰ πάω εἰς τὸ Φάληρον ἢ καὶ ἔστην Κηφισσιά;

Ἄλλὰ φοβοῦμαι μὴ ἐκεῖ καμμιὰ κομπὴ κυρία
ἔρωτευθῇ ἀληθινὰ τὰ μούτρα μου τὰ κρύα
καὶ ξαναγίνῃ καὶ γί' αὐτὸ κανένα νταραβέρι
κί' ἐγὼ δὲν θέλω ἔρωτας ἡμέρα μεσημέρι.
Μακρὰν λοιπὸν ἢ ἐξοχή, μακρὰν μου καὶ ἢ πόλις,
μακρὰν μου ἀνθρώποι καὶ σεῖς ἐξώλης καὶ προώλης.

Ὡ Φασουλῆ πανάθλιε, κατὰ διαβόλου σύρε
καὶ μ' ὄλην σου τὴν δύναμιν τὸν ἑαυτὸν σου δείρε,
ὅπου μοῦ θέλεις μὸν ρεπό καὶ σὺ τὸ καλοκαῖρι
καὶ χάσκεις ὀλομόναχος μὲ τὸ χρυσὸ σου ταῖρι
καὶ νοίκια γὰρ τὴν ἐξοχὴ ἀλύπητα πληρόνεις,
γὰρ νὰ φουρκίζῃς μοναχά, νὰ σκᾶς καὶ νὰ θυμώνῃς.

Δὲν βλέπεις μαῦρα σύννεφα ἑστὰς κορυφὰς τοῦ Ἀΐμου
καὶ δὲν ἀκοῦς πολεμικὸ ἔστον κόσμον νταβατοῦρι!..
Ὅρσε λοιπὸν ἑπτὰ γροθιαῖς, κανάγια ἑαυτέ μου,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, ξετοίπωτο γαῖδοῦρι,
ἀσκάθαρε, σκολόπενδρα καὶ μίξα τοῦ διαόλου,
ὅπου τὸ τόσο χάλι σου δὲν σκέπτεσαι καθόλου.

Περὶ ἔργου σωτηρίου
τοῦ ἐνταῦθα Πρακτορείου.

Τὸ ἐνταῦθα Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων ὄλων
ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ κί' εἰς τὰς Ἐπαρχίας ρόλον
καὶ πρὸς ὄφελος τῆς πένας κί' ἰδικὴν μας ἡσυχίαν
παραρτήματα εἰς πᾶσαν θὰ συστήσῃ Ἐπαρχίαν
καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον πρόπει ὁ καθείς μας νὰ συνδράμῃ
κί' ὅ,τι δύναται προθύμως καὶ ἀμέσως νὰ τὸ κάμῃ.

Πρακτορεῖα ἕως τώρα ἔχουν γίνῃ σ' ἕξι μέρη,
μὰ θὰ γίνουν καὶ εἰς ἄλλα, πρὶν διαβῆ τὸ καλοκαῖρι
κί' ἔτσι πιά ἐμεῖς οἱ βλάκες καὶ πτωχοὶ καλαμαράδες
δὲν θὰ γράφωμε ἔστο βρόντο, δὲν θὰ χάνωμε παράδες,
θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὸν κί' ἀπὸ ἄλλον κανονίερον
κί' ὁ παρᾶς μας κάθε μῆνα θὰ μᾶς ἔρχεται ἔστο χέρι.

Ὁ Σπῦρος Πάτης, φίλος μας καὶ νέος ἀβουκάτος
καὶ ὄχι ὄπως μερικοὶ ἀργὸς λιμοκοντόρος,
ὑπέστη καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ἐσχάτως
καὶ τοῦ ἐδόθη ἄδεια νὰ εἶναι δικηγόρος.
Συγγαίρων οὖν τὸν νομικόν, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
ὅτι τραπέζι δι' αὐτὸ θὰ κάμῃ δίχως ἄλλο.

Ἐστῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτό κί' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτον εἶναι γὰρ φαγεῖ, τὸ δεύτερον γὰρ φροῦτα
καὶ ἄμα πιῆς κί' ἀπὸ τὰ δαδ γυρεῖς τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἔστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενετῶν· Εὐ Φρονούντων· — νύκτα ἕμερα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παιζατζήδες ἄλλους τῶσους
μ' οὐρητήρια, σαντόρρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρια